ION PILLAT

LIMPEZIMI

EDITURA
SCRISUL ROMÂNESC
CRAIOVA

ACEST VOLUM
S'A TIPĂRIT, CA EDIŢIE BIBLIOFILĂ,
IN O SUTĂ EXEMPLARE
PE CARTON JAPON CHAMOIS,
NUMEROTATE DE LA 1 LA 100,
O SUTĂ EXEMPLARE PE CARTON
JAPON ALB, NUMEROTATE, DE
LA 101 LA 200. S'A TIPĂRIT DE
ASEMENEA O MIE EXEMPLARE
NUMEROTATE DE LA 201 LA 1200
PE HÂRTIE ALBĂ
ANTIK-DRUCK.

No. 1018

ION PILLAT

LIMPEZ MI

SCRISUL ROMÂNESC
CRAIOVA / 1928

LIMPEZIMI

LIMPEZIMI

Din deal, la crucea drumului de-ajungi,
Când umbrele se fac mai lungi,
La gârla liniştită de cobori,
Iţi cântă roata unei mori.

Dintre arinii verzi n'o vezi de fel —
Dar murmurul încetinel
De ape limpezi legănate'n scoc
Te va urma din loc în loc...

Şi tremurul cel proaspăt de arini
Senini ca râul de senin,
In pieptul tău de-acuma va cânta
Aşa cum bate inima.

MOARA UITATĂ

Sub sălcii boltite pe iarba din luncă,
Ca păsări de aur se-alungă lumini
La moara pustie ce nu mai aruncă
Pe murmurul apei un cântec deplin.

Cu spatele gârbov, cu barba sa verde
De muşchi şi cu ochii rotunzi—an cu an
Işi uită menirea şi rostul îşi pierde...
Şi moara se schimbă în chip năzdrăvan:

Un Moş al pădurii, cu pletele 'n muguri,
De drumuri şi oameni de mult ocolit.
Dar dacă plăvanii nu rumegă 'n juguri
Şi carul n'aşteaptă să fie golit,

Poporul cu pene: stigleţi, măcălendre,
I-agaţă de umeri un cuib ca un vis
Şi puii de iepuri zglobii îşi fac mendre
Şi, vezi, le primeşte cu suflet deschis.

Şi seara, pe drumul pierdut, căprioare
Sfioase, la pieptu-i de frate bătrân
Işi strâng botul umed — şi'n noapte isvoare
Ii leagănă ritmic un sânge păgân.

Şi trupul său mare de zeu păduratic
De-acum nu mai ştie nici om, nici cuvânt.
In freamătul frunzelor, primăvăratic,
Ce trainic se leagă de vechiul pământ...

Sub sălcii, pe iarba poienii din luncă,
La moara uitată mă voi sihăstrì —
Să fiu vietatea de codru ce-aruncă
Uşoara ei umbră pe apele vii.

PLUTA

Prin frunza verde 'nchisă de anini
Priveşti în ape limpezi până'n fund
Nisip de aur tremurând lumini
Şi peşti de-argint încremeniţi pe prund.

Vezi răsturnat în râul pământean
De care-amnarul soarelui lovì,
Porumbi în zbor pe-un cer de porţelan,
Cleştar de stânci şi codri străvezii...

Dar liniştit ieşind din poala lor —
De-amurg legată'n rază ca'n şurub,
O plută a pornit cutezător
Pe ceruri mângăiate de hulub;

Şi colo'n ţărm, în luminosul praf
Cernut de soare prin frunzişul viu,
Mesteacăni albi sub aripi de seraf
Primesc pe noapte tainicul sicriu.

IN PĂDURE

De sui prin via 'n floare sus pe deal,
De lași, pe zări albastre ca un cer,
Zăvoi și câmp — pădurea de tufani
Iți învelești 'n umbre pasul 'ncet.

De ții mereu poteca sub frunziș,
De-auzi în suflet cântecul de cuc —
Ne mai dorind orașul greu de zid,
Nici omul de-azi, nici cărțile de-acum,

Te-oprești din drumul dus peste poeni
La un bordei bătrân de pădurar...
Și câinii toți cum latră la boer,
O fată spune: „Tata e plecat

In Valea-Mare, la silvicultor".
Te uiții la ochii ei, la trupul ei...
Și'ți vin în minte sălcii din zăvoi
Și râul plin de soare, plin de cer.

INSCRIPŢIE PENTRU O FÂNTANĂ

De unde vezi Piteştii şi Argeşul şi ţara
Zăvoaielor albastre când le îmbracă vara,
De unde prinzi lumina jucând pe Râul Doamnei
Prin luncile de aur sub cerurile toamnei,
Acolo unde casa 'şi-înalţă alb pridvorul,
Prietene, te-aşează să'ţi murmure isvorul...
Şi ca Florica toată în suflet să'ţi rămână,
Mai stai s'auzi trecutul cum cântă în fântână.

INSCRIPȚIE PENTRU O FÂNTA

Tu ce iubești Florica, stai să'mi auzi șoptirea.
Pe gura mea de piatră, apleacă-te smerit—
In svon de apă vie îți cântă amintirea
Și casa iar răsună de glasuri ce-au trăit.

INSCRIPȚIE PENTRU O FÂNTÂNĂ

Apleacă-te o clipă pe unda tremurată,
Pe-oglinda vremii 'n care cu apa toate pier —
Sunt râsul și sunt plânsul din casa de-altădată
Pe dealul din Florica, la margine de cer.

INSCRIPȚIE PENTRU NUCUL DIN VIE

Când toamna și amurgul își desveliau tot gândul
Și desbrăcând iar dealul de străluciri streine,
Mă înălțau pe-altarul colinelor latine —
Străbunul și bunicul și tatăl tău, dearândul
Suiră să se 'nchine la umbra mea de zeu...
Oprește-ți pașii, vino și tu cu darul greu
De struguri și-l agață de ramurile joase:
Curat să'ți fie duhul și viile mănoase.

PIERSICUL

La cotitura drumului din vie
Ce suie 'n limpezimea lui Prier,
In zori de zi m'opresc să nu mă ştie
Un piersic proaspăt înflorit pe cer.

Cum se desface neted din lumină
Şi-i frânge clarul tremur cu nesaţ:
Un tânăr zeu pe ţărmul de colină
Mi-aduce scoici trandafirii pe braţ.

Şi cum prin vânt, cu ramuri aripate,
Se-avântă'n trunchiul svelt ca 'ntr'un picior
Şi-şi svârlă capul luminos pe spate,
Aerian încremenit în zbor —

Să fiu un trup de om îmi e ruşine
Şi îmi blestem făptura mea de azi...
Prier, tu frate bun, mă fă ca tine:
Un piersic cu dumnezeesc obraz.

PROECT DE TEMPLU

Pe vârful dealului de unde vezi
Albastrul şes al vremii şi al zării,
Răsar cu seara, svelte, din livezi
Şi albe ca fecioare'n portul ţării

— Păstrând în mers cadenţa unui joc
Sau ritmul unui şir de prăşitoare —
Coloanele înmărmurite 'n loc;
Inalţă, cum duc fetele urcioare,

Un dar de foi ce cade din ghiveci
Cu viţe împletite în lumină
Bălae, ca păr blond pe umeri reci;
Senine 'n gravitatea lor deplină

Adună armonia ce s'a dus...
Şi-altarul, unde nimeni nu se'ndură
La jertfă când e soarele'n apus,
Il văd pătrat, cu duh de piatră dură.

HANUL CU RÂNDUNICI

Colo'n umbra nucului
Stă din vremea Turcului,
Leagănul urzicilor,
Hanul rândunicilor...

Han vestit la drum de ţară, han cu straşina afară,
Vechi de când e lumea — spun
Cărăuşii cu chervanul cari pe vremi îşi lăsau banul
Pe-o bărdacă de vin bun,

Stai de-acum cu muşchi pe şiţă, cu pridvorul prins de viţă,
Cu păianjeni în gârlici.
Intră slobod, ies pe uşă, ca o rază jucăuşă
Miile de rândunici.

Te-a uitat de-o viaţă drumul, nu mai suie seara fumul
Hornului pe'ntins hotar,
Carele n'o să le cearnă, cum vin grele din povarnă,
Primitorul tău umbrar.

Surugii de-a călare n'o să'ţi bea în drumul mare
Ţuica de-aur şi nici când
De haiducii laţi în spete, lăutari pe îndelete
N'o să-i mai auzi cântând.

Han uitat la drum de ţară, han cu straşina afară,
Han pustiu şi părăsit,
Dacă nimeni nu coboară în cerdacul de-odinioară —
Eu la tine am venit

Ca să-mi fii—han vechi—tovarăş, ca s'adorm la vatră iarăş,
Să mă scol în zori aici...
Soare, pretutindeni soare: nici un om, dar prind să zboare
Până 'n suflet rândunici.

CASA CU LILIAC

Lumina lunii pline vărui
Pereţii casei cu plăpândă nea,
Ca 'n capătul aleelor pustii
Şi 'n mine aşa albă să mai stea.

Şi-odată nucii îi umbriră mult
Pridvorul nalt străjuitor de lunci,
Ca răzemat de stâlpi să mai ascult
Prin frunza de-azi şoptirile de-atunci.

Şi 'n vremuri florile de liliac
Nespus o îndrăgiră, ca şi-acum
Să mă oprească tainic în iatac
Trecutul ei închis într 'un parfum.

Şi stele altădată nopţi în şir
Brumând lumini în casă au intrat,
Ca 'n geamul clar ca piatra de zamfir,
Să mă 'nfior de raze săgetat.

CĂLUŞARII

Potop se revarsă pe luncă seninul.
Să frigem iar mielul hoţeşte, pelinul
Să'l bem sub umbrare de frunze prin care
Lumină de soare se cerne 'n pahare.

Iubito, îmi adă urciorul cu vin —
Din vremuri bătrâne ca basmul sabin,
Să 'mi chiemi în poiană la umbră de-arţari,
Cu regele mut, cei cinci căluşari...

Se 'nşiră cu steagul; cu toţii deodată
Pornesc, stând pe loc, o fugă ciudată.
Piciorul lor iute cum e căprioara
Nu'l prinde nici naiul, nici dibla, nici vioara.

In alb, cinci mesteacăni se leagănă 'n vânt —
Stă mortul lor rege întins pe pământ
Şi'n juru-i se strâng şi iar se desfac
Cinci aripe albe de lebezi pe lac.

Acuma, spre seară, e jocul mai lesne.
Cu pene de soare din creştet la glesne,
Cinci flăcări lumina o scad şi o suie,
In umbră stingând-o pe vre-o cărăruie...

E goală poiana, e gol şi paharul.
Asvârle iar noaptea cu stelele zarul.
M'oi duce, m'oi pierde, ca jocul latin —
Iubito, îmi adă urciorul cu vin.

ACUARELE ÎN DELTĂ

AMURG

Cât vezi cu ochiul, verde, păpurişul
Se 'ndoaie 'n vântul serii, foşnitor.
Din când în când şi-arată luminişul
Un ochi de apă moartă — un cocor

Cu aripa deschisă se ridică
Din stuf, sfâşietor de trist scâncind —
Sau cai tătari, dând roată fără frică,
Sălbăticiţi, nechează pe un grind.

Amurgu 'mbracă Delta toată 'n aur
Cu turla unui sat lipovenesc,
Dar umbrele ostroavelor de plaur
Albastrul cenuşiu îl împânzesc.

Vaporul taie noaptea şoptitoare
Şi valul ce se 'ntunecă întruna,
Când cele cinci coline cresc în zare,
De aur vânăt cum e pruna.

SĂLCII

Ca zei bărboşi, bătrâni ca şi diluviu —
Din ape revărsate cum răsar
Cu tot frunzişul aplecat în fluviu,
Iţi par un pâlc de lipoveni pescari,

Acolo de când lumea, ce 'şi aruncă
Tremurătoarea plasă pe-un hotar
In care apa gârlelor din luncă
Se limpezeşte 'n ceruri de cleştar.

Şi cum amurgul picură cu stele
Prin frunza lor, de-acum argint topit,
Au fulgerat sclipind printre reţele
Şi 'n licăriri de pietre s'au smucit

Peşti mici de aur viu în apa vie...
Pe când vaporul nostru s'a tot dus,
Lăsând pescari sau sălcii — nu se ştie —
Să-i prindă 'n mreaja 'ntinsă de apus.

CEAMUL ALBASTRU

Din ape străvezii ca o lumină
Ce-ar dăinuì în seară pe-o vâlcea,
Din ceruri răsturnate 'n fugă lină
Curgând nori albi ca peştii pe sub ea,

Corabia cu pânzele închise
Răsare straniu de albastră ca 'n
Imagini prinse în culori de vise
Un stârc de-azur pictat pe porţelan.

Pustie stă şi nemişcată, n'are
Nici viaţă şi nici rost, nici marinar...
Şi cum vaporul nostru-o lasă 'n zare,
Intr'un amurg aproape ireal

Deodată ridicându-şi pânza toată
Porneşte lunecând cu valul viu —
Stârc minunat ce sboară şi înoată
Pe Dunăre, cu pieptul siniliu.

NOAPTE PE ŢĂRM

Pe câmp: velinţi de soare, pe mări: sidef de lună...
Şi sufletele dându-şi ecou nenumărat,
Pe când tot mai aproape — auzi? — talazul sună
Coborâtor pe scara de-argint ce-a tremurat
Din plaja pământească la plajele din lună.

Te-opreşte în amurgul, ce n'o să mai revie,
Ca dincolo de vreme să'ţi fie un popas.
Dă-mi mâna ca, sfioasă de dor, cu nostalgie
Pe treptele lunare să faci întâiul pas
Spre ţările iubirii, ce n'au să mai revie.

Grăbeşte pasul — umbra'n apus alin se lasă
Şi scara lunii piere pe valuri de fosfor;
Eminescian luceafăr din ape o să iasă
Prinzând de spuma creaţă un foc scânteetor —
El peste păr maramă de borangic îţi lasă,

Când din tărâmul nostru la ţările din lună,
Nălucitor, o liră de-argint s'a destrămat...
Şi când tot mai departe — auzi ? — talazul sună,
Când zorii şi cu noaptea privindu-se au stat
Pe câmp cu fulgi de soare, pe mări cu solzi de lună...

LUMINA LUNII

Lumina lunii pline alunecă în casă...
Toţi înecaţii nopţii 'şi-înalţă în oglinzi
Ca 'n ape faţa albă şi iar la fund o lasă
Când, luna ca să iasă, obloanele le prinzi.

Şi iat'o foarte albă, tiptil ca o pisică
Se suie pe burlane, pătrunde prin fereşti,
Sărută lung şi ochii închişi şi gura mică —
Şi cea mai tăinuită iubire n'o fereşti.

Dar părăsind oraşul, răzbate pe câmpie,
Se scutură deodată de praf să n'o mai văz,
Măsoară iepureşte păduri, livezi, moşie,
Ciulind urechi de raze prin verdele ovăz.

STELE

Cum ne aplecăm pe livezi,
Arìpile nu ni le vezi;
Vezi numai, veghind prin arţari,
De foc ochi noştri prea mari.
Strălimpezi la trup şi obraz,
In ape curate de iaz
Noi sùntem cu cerul întreg...
Dar oameni făcuţi din pământ
Făptura nu ne-o înţeleg,
Făptura de rază şi cânt...
Privighetoarea doar ea
De noi de ştie ceva —
Şi fraţii luminii mai mici
Pe care îi crezi licurici
Şi vântul prin frunză foşnind,
In noapte foşnind...

CÂNTEC DE LEAGĂN

Pentru Dinuț

Dormi, dormi, să te-adorm ți-am adus
Fluturii, frunzele, florile
Și norii tiviți de apus
Ce zboară pe sus,
Serile, stelele, zorile,
Să dormi ți-am adus
Ți-am adus...

Dormi, dormi, să te-adorm ți-au șoptit
Grâul, pârâul și râul
Și moara cu glas adumbrit
De vânt potolit,
Grangurii, graurii, greerii,
Să dormi ți-au șoptit,
Ți-au șoptit...

Dormi, dormi, să te-adorm ți-au atins
Umărul umbrele, undele...
Sărutul lor ochii ți-au stins,
Pe pernă au nins
Visele, vrerile, verile —
Și somnul te-a prins,
Mi te-a prins...

CÂNTEC DE LEAGĂN

Să'mi adorm copilul — lin şi lin, tiptil,
Leagănă-mi-l cântec, cântec leagă-mi-l —
Prind de geamul lunii,
Unde trec colunii,
Sufletul din mine, sufletul ca bruma,
Să nu vadă bine cât de rea e lumea...
Uşure, uşure, uşure de tot,
Să'mi adorm copilul visului, să pot.

Să'mi adorm copilul—greu şi greu şi greu,
Inimă nu bate, inimă mereu —
Fă-te să se culce,
Sânge: şoaptă dulce,
Lacrimă amară: murmur de isvoare,
Să n'audă 'n seară cât de mult mă doare...
Uşure, uşure, uşure de tot,
Să'mi adorm copilul visului, să pot.

PRIMĂVARĂ

Din tren, în zori, văd cerul ca o apă
Prea limpede cu scoica lunii 'n fund.
Plopi nalţi la luminişuri dau să 'ncapă:
Iscoade sunt şi zările pătrund.

Spre răsărit ard coifuri parcă 'n pară,
Cu jar de aur suliţi se aprind...
De-acuma gloata umbrei o să piară.
Arcaşii tainici arcurile 'şi prind.

Dar meri şi peri şi pruni de pe coline
Răspund şi ei, trăgând cu praf de flori,
Şi'n bâzăit de gloanţe de albine,
Desfăşură un lanţ de trăgători.

Podgoria'i toată nouri de şrapnele
Incremenite 'n aer de Prier.
De raze fugărite rândunele
In escadrile răsleţite pier.

E soarele biruitor. Cireşii
Au ridicat, învinşi, steag alb în vânt.
Livezile îşi numără plăeşii.
Un cuc dictează pacea pe pământ...

Lumină pretutindeni! Primăvară
Şi verde proaspăt ca un suflet nou
Şi mieii albi ca merii albi din ţară
Şi pace 'n gânduri vechi şi 'n grâul nou.

Şi sus, pe zarea vremii, ca o dungă
De mări albastre cu sclipiri de nea,
Bucegii neclintiţi, pe când se-alungă
Şi tren şi primăveri şi viaţa mea.

DOR

Prin ploaie 'n strada plină de tumult,
I-aud șoptirea tainică demult.

De stau buimac, la fie-ce vitrină
Ii văd în tremur pânza de lumină.

Pe-alături de'mi râd fete pe furiș,
Zăresc doar sălcii svelte 'n luminiș.

Mă duce val-vârtej o gloată oarbă —
In luncă mă trezesc trântit pe iarbă.

Un trecător grăbit m'a îmbrâncit —
Din cer o barză cade liniștit.

Pe-asfaltul ud clipește-un felinar —
Stă prima stea pe-al apelor hotar.

Cu vuet surd motoare demarează —
Toți greerii de clacă se așează.

Un far de-autobuz mă pironește —
Pe Argeș suie luna fără veste.

DRUM DE SEARĂ

Ti-aduci aminte seara de sub munte
In ţara ce priveşte către Jiu?...
Catapeteasma culmilor cărunte
Purta chenar de aur stacojiu;

Mestecenii cei albi veneau în pâlcuri
De lumânări cu sfeşnice de-argint;
Soborul stelelor citea cu tâlcuri
Adânci, în stranele de mărgărint.

Şi cum treceam pribegi cu toamna 'n ţară,
Ardeau mestecenii frunzişul rar
Şi'l dăruiau în lacrime de ceară
Topite 'n pacea mare de altar;

Pleşuvii munţi îngenunchiau în zare
Trudiţi de mers ca peregrini bătrâni;
Mătăniile de oi coborâtoare
Se deşirau în drumul de la stâni;

Bisericile vechi, purtând potcapul
Monahilor pe turla lor de lemn,
Blagosloveau; troiţele cu capul
Atâtor sfinţi uitaţi ne făceau semn...

Dar noi, nebuni, nu ne-am oprit trăsura
Ne-am dus—păgâni grăbiţi — spre Polovraci:
De pretutindeni ne-arătă pădurea
Copaci schimonosiţi ca nişte draci.

IMAGINI, TOAMNA...

Se clatină galbene păsări uşor pe părul din vie —
Nu, toamna îşi pregăteşte iar stolul de frunze pribegi.
E aerul limpede astăzi ca apa 'n părâul de munte —
Şi singur un nor mai sclipeşte 'n amurg ca un păstrăv de-argint.

PASĂREA TOAMNEI

Pădure rărită de sunet şi frunză,
Mulţi granguri cu boabe de soare rechiemi
In seara ce umblă prin ulmi să se-ascunză?
O pasăre sură cu zbor obosit.

Uşor să n'o sperii, prieten — uşure...
Despică în taină frunzişul, s'o prinzi...
Dar iată 'şi desface arìpele sure
Greu pasărea toamnei în zbor obosit.

Tăcută, pe cracă uscată se lasă,
Departe, departe, să nu poţi s'ajungi...
Şi'n linişti de aur — foşnind a mătasă —
Sur, fâşie 'n frunze un zbor obosit.

Iai praştia! Frate, ai gânduri haine?
Stai!... Piatra porneşte cu aripi şi ea —
Şi'n sura pădure străină de tine,
Plângi pasărea mută cu zbor obosit.

CIŞMIGIU DE TOAMNĂ

Verde nou al primăverii, roş al florilor de vară,
Toamnă, galbenul din frunza ta târzie mi-e mai drag—
Fie că'n velinţi tăcute inimi de-aur le presară,
Fie că foşneşte'n taina mătăsosului tău steag.

Zi senină, zi rodită ca o poamă de lumină,
Câtă floare prea de vreme scuturată te-a dorit
Să te pot culege astăzi — cer şi suflet şi grădină —
Cişmigiule de toamnă, de-amintire biruit.

De pe podul ce oglindă arcu 'ntins al pietrei sale
Peste apa unde lebezi dorm pe teiul tremurat,
Cine m'a chiemat pe nume, cine m'a oprit în cale?
Umbra ta de altădată şi un ram îngândurat.

Verde dor al primăverii, foc al dragostei din vară,
Toamnă, părul de-aur moale al iubirii mi-e mai drag
Când strivesc şi ani şi zile ce covorul tău presară
Şi'mi foşneşti a moarte'n suflet, mătăsos şi galben steag.

POETUL

Zidarul daruri tari aşează,
Şi creşte zidul din belşug.
Ţăranul ţarina brăzdează,
Şi pânea iese de sub plug.
Pescarului în râu răspunde
Argintul undiţei, şi'n unde
Un păstrăv — aur tremurat.
Şi răsplătindu-i viclenia,
Vierului ce sapă via,
Paharul varsă vin curat...

Tu singur, stai nătâng de-oparte
Legat ca umbra de zaplaz
De înflorirea ce nu 'mparte
La nimeni fragedu-i obraz.
N'ai sapă, plasă, plug, mistrie:
Cu ce poţi prinde ce-o să fie?
Cu gol în mâini, mereu milog?
Când haruri binecuvântate
Răsar în strai de noutate
In sufletu-ţi rămas zălog.

VRACUL

Prin astrolabe, hărţi, hrisoave moarte,
Şopârle, şerpi şi bufniţe 'mpăiate,
Zadarnic cerci puterea lui — ai parte
Doar de bucoavna strâmbă de pe carte.

Ca tine şi ca mine e, şi n'are
Nici barba lungă, nici halatul mare,
Când nu-l aştepţi atuncea îţi năzare
Atât de simplu că te-a prins mirare

Că nu poţi face tu ceea-ce face.
Pricepi tot ce 'ţi vorbeşte deşi tace,
Cum pomul lasă umbră, el dă pace,
Şi câteodată, seara, se preface

Că ia un pumn de lut şi că'l frământă,
Cum fac copiii ce pasc vitele la ţară...
Şi-o pasăre adevărată cântă
Şi scapă vie palmei lui şi zboară —

Şi nu 'nţelegi şi-ai vrea s'o 'nceapă iară.

CÂNTEC DE DUCĂ
HUGO VON HOFMANNSTHAL

Apă cade, să ne 'nghită,
Stânca dă să ne strivească,
Cu arìpă fâlfăită
Păsări vor să ne răpească.

Jos, sub poalele de munţi,
Poame se tot uită 'n lacuri
Străvezii de veşnicie.

Buze de fântâni şi frunţi
Mărmuresc sub flori, de veacuri,
Pe când vântul lin adie.

DRUMURI

E drumu 'n dimineaţă ce suie la pădure
Şi fără pod îşi udă piciorul în părău
Şi lasă orice tufă de smeuret să'l fure
Şi de-orişice poiană uitată'i pare rău.

E drumul ce se-aşterne ogar pe urma zării
Şi-o ia întins pe stepă s'o prindă undevà.
E drumul peste care cad frunzele uitării;
E drumul care'l bate şi cal şi harabà.

E drumul între case, e drumu 'ntre poene;
E cel podit cu piatră, e cel podit cu vis.
E drumul ce'l aşteaptă doi ochi plângând sub gene;
E drumul ce tânjeşte de nimenea deschis.

Şi peste mări, de ele ursit să fie-o dungă
De spumă de o clipă pe valul milenar,
O, cât mai drag e drumul ce tremură s'ajungă
La liniştitul ostrov visat de marinar.

Dar cerurile toamnei îl leagănă, şi'n mine
Ca 'n ele se deschide strălimpedele drum,
Ce duce pe lumina lui aripele line
A stolului ce 'n zare mai clatină un fum.

CERURI STRĂINE

ATICE

SUNIUM

Vaporul nostru alb plutea
Ca pasărea pe val,
Un cer albastru se-oglindea
Pe marea de cristal,

Când ţi-am zărit când ţi-am aflat,
Sus, pe un ţărm abrupt,
De-un neam senin în alb sculptat,
Aerian şi rupt,

O, Sunium, templul tău urcând
Cu tot trecutul viu
Cum se înalţă sfântul gând
Pe un altar pustiu.

Mult timp, mult timp vor stărui
Unite 'n mintea mea
De mări pustii, de ceruri vii.
Coloanele-ţi de nea.

HYMET

Profanat de nici o casă,
Umilit de nici un templu,
Munte gol, te rog mă lasă
Forma pură să'ţi contemplu.

Zeii n'au voit s'ascundă
Cu păduri şi umbră moale
Fruntea naltă şi rotundă,
Umerile tale goale.

Dar lipsit de-orice podoabă,
Soarele îl ai şi cerul
Şi Athena ca o roabă
Să-ţi învăluie misterul.

Lasă bàrbarii să vină
Din ţări triste, de departe!
De durerea ta senină
Cum vrei tu să aibă parte.

Cum vrei tu să înţeleagă
Luminoasa 'nvăţătură,
Când în suflet besna 'i leagă
Tot de patimi şi de ură...

Dar îngăduie'mi doar mie
Care cred în cer cu soare,
Să'ţi aştern o poezie
Ca şi umbrele uşoare

Când amurgul mi le scoate
Şi le 'ntinde pe 'ndelete
Până noaptea le ia toate—
Munte, plin de violete!

DAFNI

Mănăstire ancorată pe pământul lui Apolo,
Dafni, sfinte cărămizi,
Cine va reda vreodată sufletului meu de-acolo
Umbrele de chiparizi,

Cerul dimineţii clasic conturat cum e o cupă
De lumină cu argint,
Şi în inimi călătoare dorul primăverii după
Eleusis şi Corint!

Cine va suna talanga turmelor de pe coline
Ca 'ntr'un viers de Theocrit,
Şi în curte printre dafini va lega—o, Dafni!—cine
Maci de sânge pe granit...

Mai trăiesc ca altădată zeii veşnici, mănăstire,
Şi zadarnic ai cuprins,
Ca s'o răstigneşti sub cruce, o coloană. Stă subţire,
Pururi vie, cu trup nins,

Cu trup neted, cu trup tânăr în divină nepăsare
Ca pe vremea când purta
Peste frunte o metopă şi o friză pe spinare—
Dă-mi, coloană, pacea ta!

Şi 'nflorită printre pietre, floarea morţii, asfodelă,
Mă învaţă cum să fiu
Ca să seamăn după moarte cu sculptaţii, pe o stelă
Din Ceramicul pustiu.

Iar tu zeu al poeziei, o, Apolo, mă îndrumă
Ca să scap biruitor,
Căci în naos, ce patetic, cu durerea-i mă sugrumă
Jalnicul Pantocrator.

POPAS LA STAMBUL

SULEIMANIE

Cad frunzele greoi din pomul înserării—
Un muezin vrăjind pe sus, le-a scuturat.
Ba nu—porumbi brumați pe marmurile scării
Ca umbre, deșirând albastru, au zburat.

In pene paseri duc amurgul până'la Pera...
Dar noi, lăsând pe-arìpi văzduhul, ne-am oprit
In curte logodind geamia cu tăcerea
Și chiparoșii suri cu cerul înflorit.

Privim Stambulul cum treptat în vis se pierde...
Amurgul cu turban de neguri strâns pe cap,
Il duce sub un cer de sticlă roz și verde
In care suliți lungi de minarete 'ncap.

Ca un copil suflând ușor clăbuci cu paiul,
Cu raza-i umflă 'n zări cupole de geamii—
Orașul ireal se clatină ca raiul
Și de-o să zboare 'n cer deodată, nu mai știi...

Căci surd în Ramazan a bubuit semnalul.
Sunt stele sau lumini ce pe moschei răsar,
Când sufletul în bărci își tremură fanalul
Pe-un Corn de Aur stins și vânăt, spre Fanar...

EYUB

Le-aprinde amintirea sclipirile pe rând:
Mormintele, geamia,
Prin chiparoşi amurgul brumând şi tremurând
Şi'n suflet nostalgia

Acelui praf de aur suflat pe ape vii
Jucând pe cornul mării...
Fantasmagoric faur, Eyub, de ce învii
Caicele visării?

De-argint caicul lunii se leagănă pe cer,
Pe Cornul de-Aur vine
Caicul Şehrazadei ca un coleopter
Cu aripi de rubine.

Fântânile moscheii albastre plâng încet
Lumina lor ce piere,
Şi-o chiamă muezinul suit în minaret,
Zadarnic... In tăcere

Pe chiparoşii negri, ca umbre cad vultùri.
Mormintele sub lună
De-acum sunt capre albe pierdute prin păduri...
Dar noaptea îşi adună

Harapii în burnusuri de umbră şi de vis...
Şi una câte una
Priveliştile 'n mine lumina şi-au închis
Cu lampa şi cu luna.

FÂNTÂNA CU PLATANI

Fântâna cu platani de lângă țărmul mării
La care ne-am oprit cu umbra în amurg
In cântecul domol, ce nu-l pot da uitării,
De valuri ce se sparg, de ape care curg —

Fântâna unde vin cu vasele de-aramă
Cadânele să-și ia un dar curat, din plin,
Vrăjită e — ți-o spun — și dorul meu — ia seamă —
In juru-i zboară greu: un porumbiel străin.

Pe Marmarà se duc cu aripe de lebezi
Corăbii în amurg... Și piere zi și an...
Dar aplecat ușor pe apele ei repezi
Obrazul tău îl văd în umbră de platan.

Sunt zile sau sunt ani de când pe țărmul mării,
In limpezimi adânci fântâna l-a închis?
Platanii tot foșnesc, și nu pot da uitării
Murmurul de părâu rostogolit prin vis...

UN BOB DE GRÂU HRĂNEŞTE...

Un bob de grâu hrăneşte pe corb şi pe 'nţelept,
Iar pomul zeii Palas ne dă măslina bună,
Şi chiparidul jalnic, cum stă pe groapă drept,
Işi leagănă zadarnic durerea pe sub lună.

Nu ţi-ai văzut—vai!—dorul cel mai nepreţuit
In ochi tăi cum poartă făptura cea vulgară?
Nu ştii pe jumătate alean şi suferit:
Când inima ţi-ai dat-o, la fel n'o afli iară.

Să fie în cetate sau lângă ţărm de mări,
In văgăuni de codri, pe muntele sinistru,
Te du, şi să mori singur în viersul de cântări:
Chiar lebezile-o turmă sunt încă pe Caistru.

ŞIVOI PRIMĂVĂRATIC...

Şivoi primăvăratic, armonioasă ploaie
Şi dulce ca o gârlă mânată prin livezi,
Mai mult ca stropitoarea ce lin pe muşchi se'ndoaie
In leagăn, îmi prinzi dorul în uşurele mreji!

La geamul meu sau încă sub şuri la drumul mare,
De caut adăpostul, ce tăinuit senin
Mi-amesteci în durere, şi'n stropii tăi de soare
Ce-i amintirea asta şi-acest străvechi suspin?

CÂND VA VENI IAR TOAMNA...

Când va veni iar toamna cu toată frunza morţii
Ce peste iazul morii stricate va podì,
Când vântul îmi va umple căscatul gol al porţii
Şi locul unde piatra de moară se 'nvârtì,

Vreau iar să merg acolo pe piatra de hotar
Să stau, proptit de zidul în ederă ţesut,
Şi să privesc mult apa şi'n searbădu-i cleştar
Stingându-mi-se chipul şi soarele trecut.

GÂNDESC LA ZĂRI MARINE...

Gândesc la zări marine, la seara lor adâncă,
La spumegânda groază a mării 'n vântul greu,
La năvodaru'n luntre, la crabii pe sub stâncă,
La ochii tăi, Neeră, la Glauko, la Proteu.

Tot chibzuindu-și drumul, gândesc la cerșetorul,
La moșu'n pragul porții sortit de ani să stea,
La tăetoru'n codru, în mână cu toporul,
La târg, la multa-i larmă, la om, la jalea mea.

SPĂRGÂND DEODATĂ JALEA...

Spărgând deodată jalea acestor zile 'n sloată,
Pe toţi castanii care îşi pierd coroana lor,
Pe apă, pe 'nflorirea de mult întârziată
Şi 'n ochi îmi torni dulceaţă, alb soare-al toamnelor.

Ce ne mai vrei tu, soare? Să cadă floarea deasă!
Să putrezească frunza şi vântul să o ia!
In umbră lasă apa, durerea tu mi-o lasă:
Ea îmi hrăneşte gândul şi e tăria mea.

IN VREMEA TINEREȚII...

In vremea tinereții, armonioasă Liră,
Ca apa pe sub ramuri în floare, îmi cântai;
Şi, vai! acum în noaptea simțirii proorocíră,
Vibrând, strunele tale, când mâna 'mi sângerai.

Pârâul plin de pace, lumina îl ajunge
Şi-oglindă cerul verii, şi-oglindă pasărea,
Dar frumusețea apei ce stânca o străpunge
In fund de văgăună, mai tare o să stea.

PARIS, CE MULT ÎȚI SEAMĂN...

Paris, ce mult îți seamăn: o clipă raze vii
Lucesc pe-un cer albastru, apoi deodată'i brumă;
Cu miază-noaptea aspră la fel dacă devii
Intreci cetăți pe care zefirul le parfumă.

Și jalnic pân'la moarte, și plin de veselie,
Mi-e totul fericire și totul mi-e semn rău;
Ca din senin îmi plânge în ochi o bucurie,
Și soarta 'ntunecată desleagă râsul meu.

MI-E GÂNDUL LA SĂTUCUL...

Mi-e gândul la sătucul în codru aşezat,
La sihlele pădurii ce'n toamnă simt apusul,
La nopţile de veghe,—văd focul tremurat,
Văd baba ghemuită tot învârtindu-şi fusul.

Pe tine, întâlnită la ori şi ce răscruci
Călăuzindu-mi paşii cu tainică blândeţe,
Vreau să te văd, o, lună, cum albă mi te duci
Pe firul unei gârle ce prinde să îngheţe.

BOLŢI FRAGEDE DE RAMURI...

Bolţi fragede de ramuri când primăvara naşte,
Măcieşi pe-un zid de pietre, islazuri, ierburi moi,
Poteci de-asin, şi omul acela ce cunoaşte,
Ca să desfunde glia, să mâne'n pas doi boi,

Pe digul mării noaptea când farul se aprinde,
Şi zarea 'n zori pe valuri în plâns de geamanduri;—
Ce 'mi pasă! o, cetate, când ceaţa ta îmi prinde
Şi munte şi câmpie şi mare şi păduri.

ETERUL ȚI-E TOVARĂȘ...

Eterul ți-e tovarăș, fum, leneșă plutire,
Iți seamăn și-eu puțin:
Ți-e viața de o clipă, a mea e'n istovire,
Dar tot din foc ieșim.

Ca să trăiască, omul, tot culegând cenușa
Genuchii roși îl țin.
Făr'a ne bate capul și-a coborî—de-acușa
Lin să ne risipim.

PE CÂMPUL FĂRĂ MARGINI...

Pe câmpul fără margini, se 'naltă dârz în vânt,
Copacul singur peste zare.
Stă gânditor, şi zilnic frunzişu-i pe pământ
I-aruncă umbra mişcătoare.

Pe ramuri i se-aşează lin păsările'n zbor:
Sunt corbi, sfioase turturele?
Hidosul muşchi îl roade; e bunul ajutor
Al iederii cu noduri rele.

Şi trăsnetul adesea şi viscolul hain
I-au frânt cu zgomot culmea naltă;
Primeşte dela oameni chiar, lovituri în plin—
Sublim şi trist, el nu tresaltă.

MAI SINGUR ŞI PE GÂNDURI...

Mai singur şi pe gânduri voi merge pe cărări,
Sub cerul fără focuri şi fără bucurie,
Şi'n mânile 'mi voi prinde, plin de înduioşări,
Sub plopi frunzişul veşted al toamnei din câmpie.

Voi asculta şi vântul şi ţipătul stingher
Al păsărilor care în noapte n'o să 'ncapă.
La ţărm de ape triste, pe pajişti, pe sub cer,
Mult timp, îmi va fi gândul la viaţă şi la groapă.

Un aer rece norii în zare i-o 'nghieţà,
Şi-amurgul o să moară în aburèala lunii.
Atunci, de oboseală, pe-o piatră cum voi sta,
In linişte, voi frânge din pâinea-amărăciunii.

INTERIOR

INSERARE

Deschide ochii—seara în geam se depărtează,
Şi casele şi pomii s'au desrădăcinat:
Plutesc spre nesfârşitul seninului curat...
Şi totuşi nu te teme, căci mâine ne vin iarăş—
Dar gustă ceasu 'n care un Dumnezeu creează
Din fiecare lampă o stea ce a tremurat
De dorul fără margini al cerului tovarăş.

Tot ce vedeai cu ochii, de-acum s'a turburat;
Tot ce-atingeai cu mâna, de-acuma încetează:
In tine faţa lumii la faţă s'a schimbat...
Inchide ochii—noaptea te binecuvintează.
Inchide ochi bine, să vezi adevărat.

INTERIOR

Pe scrinul scund, pe masa de mahon,
Cleştarul cupei picură amurg.
Pe liniştea lăutei fără svon,
Pieziş petale de lumină curg.

Atinsă, struna tainic a sunat...
Şi Sân-Nicoară din icoane vechi
Rămâne mut cu deget ridicat
Şi cântecul tăcerii în urechi.

Se cern garoafele de Luchian
Şi sângerate cad din rama lor,
Prin florile unui chilim oltean
Sperioase păsări se înalţă 'n zbor.

Pe-o strachină un cerb a tresărit...
Şi de pe raft, din fie-ce volum,
Poeţii ies s'asculte liniştit
Un cântec risipit ca un parfum.

CĂPRIOARA DE PORȚELAN

Pe masa mea un pui de căprioară
Prietenos deschide ochii puri...
Şi dacă în poiană o să moară
De glonţ rănit un frate din păduri,

Şi dacă la isvoare o să plângă
Cu botul ud de sângele prelins—
Ştiu bine: nici o moarte n'o să frângă
Căpriţa liniştită cu trup nins.

Ce clar priveşte! Parcă înţelege
Că umblu să'i fur taina într'un vers.
Dar care vers veni-va să mi-o lege
Cum stă oprită 'n suflet şi în mers?

Cu capul mic şi fin lăsat de-oparte,
Ciulind uşor urechile-i de ciută,
Pândeşte cum pândesc după o carte
Făptura ei necunoscută...

Şi zile fug şi trece an de an...
Îmbătrânesc... şi-un pui de căprioară
Deschide mari doi ochi de porţelan
Din lumea unde moartea nu omoară.

MINIATURĂ PERSANĂ

Albastrul șters al cerului de seară
Coboară ca să 'nalțe chiparizi
Intunecați, din cari pieziș zburară
Colunii albi. Lungi gene să deschizi

Să vezi într'o grădină cercuită
De piatra zidului în trandafiri,
Cu ochi prea mari și degete subțiri,
Fecior de împărat cu-a lui iubită,

In rochi de fir și de mătase verde
Și cu șalvari de borangic prin cari
Ca luna plină printre nori fugari,
In joc molatec, trupul gol se pierde,

Pe când o căprioară fără teamă
De mângâeri, le 'ntinde botul sfânt —
Și se privesc tustrei și nu'și dau seamă
Că veacul lor s'a dus de pe pământ.

PEŞTII ROŞII

Amurgul suflă aur verde'n geam—
Un pom cu foi de foc e un mărgean.
Sub pavăza tomnaticului ram
Se-aprinde somnul apei din borcan.

In cercul luminosului cleştar,
Trei peşti de aur roşu s'au lăsat
Inchipuind pe-al zărilor hotar
Trei păsări într'un zbor îndepărtat.

La nesfârşit de sticlă se lovesc
—In străveziul aer ca 'ntr'un zid—
Şi raza evantaiului ceresc,
Stropind luciri, o'nchid şi o deschid...

Şi'n geamul de penumbră fumuriu,
Când apa înoptează până'n fund—
Trei raze, logodind argintul viu,
In colb muiat de lună, se ascund.

LALELE

De pe podele urcă valuri moi
De umbră şi pe masă se întind.
Oglinda 'şi limpezeşte iazul mort
Intr'un isvor cu seara cristalin.

Lumina zboară vie peste geam.
Amurgul din afară le-a uitat
Lalelele ce galbene mai ard
In sfeşnicul subţirelui pahar.

Potirul nou al florilor e pumn
Inchis uşor pe câte-un licurici.
Potirul lor de porţelan acum
şi strânge 'n umbre focul licărit.

Lalele stinse din odae fug.
Oglinda 'n apa morţilor le ia.
Năluca lor în vis rămâne fum.
Aşa doresc şi sufletu-mi să stea.

CLEŞTAR

In faţa ferestrei am pus o oglindă.
Mălinii grădinii se scutură 'n ea.
Petale răsleţe în zbor se perindă,
Petale nebune n'apucă să stea.

Să prind neaua verii şi-o floare ce moare,
In faţa oglinzii am pus un pahar.
Intrânsul răpisem o rază de soare
Curată ca trupul crescut din cleştar.

Să-opresc desflorirea şi clipa plăpândă,
Din zori până 'n vremea când umbrele curg,
Cu vraja şi vrerea şi visul, la pândă
Voi sta să mijească 'n oglindă amurg...

Atunci doar—iatacul, privirii când scapă
Şi-l vezi, în năuntru de suflet, închis—
Paharul primeşte pe-albastra lui apă
Petale ce pururi palpită în vis.

ICOANA CU BUSUIOC

Pe zidul alb spoit curat,
Argintu-i vechi se desluşeşte
Intr'un arhondaric uitat
In svon de clopote de Paşte,

De când o noapte ne-am iubit
Sub o icoană făcătoare
De mari minuni—Sunt ani de vis
De-atunci şi amintirea moare.

Nici mânăstirea n'o mai ştiu,
Nici care îmi era iubirea,
Dar din trecutu-mi azi pustiu,
In busuioc uscat învie

Icoana sfântului noroc
Cu-argint de suflet învelită...
Şi-o văd mereu şi'n piept o port
Ca o lumină liniştită.

SOMN CURAT

Prin perne, 'n moliciunea lor de puf,
Cu trupul descordat ca şi un arc,
In somn, fetiţa 'şi lasă braţul pur
Să curgă 'n vis ca şipotul în Mai.

Bălaiul păr în bucle-a râurat
Lumină vie până pe covor.
Aşa dormind văzui pe cer un ram
In noru-i alb ce n'avea încă foi.

Aşa dormind am pomenit un râu
Cu muguri mari de stele la un scoc...
Şi m'am mirat şi m'am cutremurat
Şi-am împietrit de teamă să n'o scol.

ARTĂ POETICĂ

Fetiţei mele Pia.

Mi-am urzit din sunet şi culoare,
Din cuvinte rare, zi cu zi,
Ţesătura versului în care
Imi adorm durerea de-a trăì.

Zi cu zi şi lună după lună,
Isvoresc din mine ca din mări
Insule de gânduri, ce adună
Cânturi fremătând peste uitări.

Ceas cu ceas şi clipă după clipă,
Vierme de mătase m'am făcut,
Fluturul simţindu-l, ce'n arìpă
O să'mi schimbe braţele de lut...

Dar cum stau cu lampa lângă mine
Şi cum scriu: un singur ţipăt greu
Din odaia-ţi de bolnavă vine —
Şi ce mic, ce gol e visul meu!

CALENDARUL VIEI

MĂRŢIŞOR

Priveşti de pe poteca ce urcă'n deal la noi.
Din zbor întâia barză cum cade pe zăvoi.

Vezi trenul care intră încet de tot în gară
Şi omul care sapă şi plugul care ară.

A nins cu nea de floare pe prunii din livezi
Şi munţii de la Rucăr cu iarna lor îi vezi.

Auzi pe sub podgorii un câine care latră.
Te simţi legat de toate—nu poţi urni o piatră.

Aceste lucruri simple ce veşnice îţi sunt!
Ce sfântă bucurie descoperi în pământ.

Ce limpede te chiamă un cuc: odată, două—
De fiecare dată ţi-e inima mai nouă.

De fiecare dată mai trainic te uneşti
Cu farmecul acestor privelişti câmpeneşti.

In gară, iată, trenul a început să mişte.
Toţi pomii ninşi, pe dealuri îi flutură batiste.

Gâlgâitor, din iarbă un şipot s'a trezit.
In tine şi prin ramuri e cerul limpezit.

Ce râsete, ce chiot pe drumurile viei—
Pe unde au mers părinţii îţi duci şi tu copiii.

O nouă viaţă astăzi de viaţa veche legi.
Dau muguri pretutindeni din veştedele crengi.

Cu apa ei lumina ţi-a botezat câmpia.
Ce pace e pe omul în alb ce sapă via,

Pe barza ce se duce pe Argeş tot în sus,
Pe-adâncul rost al vieţii la care te-ai supus.

PRIER

Bubuitor, furtuna lung pe zăvoi răsună,
Ca o caleaşcă'n goană pe o podişcă, tună.

Cad firele de ploaie şi soarele cu acul
Luminii mi le coase ca să cârpească sacul

Acestor nori zănatici cari lasă tot mai rare
Rubiele transparente, pomană pe cărare.

Miroase gardul viei a ierburi şi a ploaie.
A tras din nou furtuna cu puşca prin zăvoaie,

Dar n'a putut să'mpuşte, vezi, pasărea ce are
Polei pe vârf de aripi şi-albastru pe spinare...

Ea zboară, sparge norii, aşterne pe hotar
Seninul primăverii, ca sufletul tău, clar.

Departe-s norii negri, îţi flueri câinii şui,
Spre fetele ce sapă cântând în vie, sui.

Zâmbeşti la toţi copacii—ei astăzi îţi sunt fraţi...
Şi uiţi de Capitală, de genii, de confraţi.

La Capşa, în bocalul lor de literatură,
Stau—gogoşari—maeştrii acriţi de-atâta ură

Şi castraveţi—discipoli verzui ca murătura:
Doct, picură oţetul în şvarţuri. Cască gura

Prin abureala sticlei, din stradă, liceene...
—Păzea!—printre picioare, zbucnind din buruene,

Vătuiul, o tuleşte devale... şi-a fost dus.
Toţi câinii după dânsul—iar tu priveşti de sus,

Râzând cu hohot, fuga ce'n râpă se prăvale...
Zău, nu regreţi că astfel n'ajungi în manuale.

FLORAR

E Mai şi'n codru cucul îmi cântă drept în faţă.
Cu soarele poteca porneşte'n dimineaţă—

Cu drumul şi pădurea, hai murgule, la deal!
M'oi legăna în pasul tău legănat de cal,

Prin pânzele luminii zări-voi de departe
Şi Argeşul şi lunca deschisă ca o carte,

In care—slove negre—un cârd răsleţ de oi
Inşiră versuri simple la margini de zăvoi.

O cât aşi da ca Domnul să'mi hărăzească darul
Să pot să le descopăr şi eu abecedarul...

Dar sunt un om şi nu pot citi decât cerneala.
Prin frunzele în tremur, o pasăre sineala

Din pene îşi arată—Să fie cerul, ea?
Pe vârf de deal, strâng frâul şi mă ridic în şea.

S'o luăm spre Valea Popii, s'o luăm spre Valea Mare,
Spre Isvorani să mergem?—Tot una mi-i. In zare

Negoiul alb m'aşteaptă de când copilării.
Hai, murgule! şi du-mă, în voe, unde-oi ştii...

Străbate o pădure, coboară şi se suie,
Ajunge o poiană în cap de cărăruie.

La poalele poienii, dosită de arinişti,
O apă lin îşi mână strălimpezile linişti.

O moară stă bătrână, uitată pe părâu
De oamenii din sate cu holdele de grâu.

Dar roata ei mai cântă, de apă dusă rar,
Şi macină polenul luminii din Florar.

CIREŞAR

Deschide poarta lunii cu coşul de cireşi—
S'au îmbrăcat cireşii în roşile cămeşi

Şi zarea în lumină de aur în spre seară.
Auzi cum cântă'n luncă, lung, roata de la moară!

Arinii ei din sita uşoară de frunziş
Ii cern pe-oglinda apei luminile furiş,

Şi săgetând penumbra, la stăvilarul morii,
Se-alungă rândunele şi fulgeră prigorii.

Călare vii în voie pe bunul buestraş
Pe care iarba'n margini de şanţ s'o pască'l laşi.

Ţi-au cunoscut prin ramuri mari pălăria moale
Şi'n drum îţi dau bineţe cosaşi ce merg la vale,

Dar te gândeşti la fata morarului ce are
Obraz ca pâinea rumen şi'n păr mălai de soare.

Te-aşteaptă colo'n umbra cea verde sub arţari—
A alergat şi-şi ţine cu mâna sânii tari

Şi mici ce bat odată din două aripi sub
Cămaşe, cum ar bate din aripi un hulub.

Nici numele, nici neamul nu-l ştii—ştii că ţi-e dragă:
Cu drag îi culegi gura gustoasă ca o fragă,

Şi-un trup cu miros proaspăt de proaspăt măciniş
Pe malul gârlei limpezi se lasă pe prundiş.

Se duce apa—fata s'o duce ca şi ea.
Copita'şi bate murgul ce nu mai vrea să stea.

Incaleci, îi dai drumul, scapi frâu'n pumnii tăi—
Te duci prin grâul serii cu cântec de cârstei.

GUSTAR

Nu-i vară şi nu-i toamnă: e vremea când în tine,
Pe înserări senine, un dor de ducă'ţi vine,

Când nopţile sunt clare şi cerul e paharul
De sticlă care svârle cu stelele, ca zarul

Pe drumuri depărtate să prindă călătorul.
Pe casa părăsită voi trage greu zăvorul

Şi voi porni la ceasul când toaca bate rar...
Tăind călare vadul sub lunca din hotar,

Opri-voi murgu'n spume pe malul rupt de ape,
In ochi să-mi iau atâta cât sufletul încape:

Zăvoiul plin de umbre, ca un altar colina
Şi'n soare-apune munţii încremenind lumina.

Sorbi-voi haiduceşte privirea până'n fund
Şi pe cleştarul serii nu voi lăsa, rotund,

Decât un bob de rouă ce licăre plăpând—
Intâia stea îmi arde în noapte şi în gând.

Strâng bine calu'n pulpe şi pinteni dau s'ajung
La hanul vechi ce-aţine sub plute drumul lung.

Imi leg de-o plută murgul şi bat în poartă sâlnic
Ca să'mi răsari, voinică, hangiţă strânsă'n vâlnic,

Cu ochii de vădană, cu braţul alb şi plin—
Să-ţi cer culcuş de noapte şi o oca de vin.

Mi-aduci, cu raţa friptă pe varză, vinu'n oală—
Te'ntreb mirat: „Să fie chiar hanul lui Mânjoală?"

Dar nu răspunzi şi'n juru-mi e cald, icoană nu-i,
Miroase a iubire, a mere, a gutui.

CUPTOR

Şi-a pus, se vede, Domnul pământul în cuptor,
De coace ca o pită sub cer dogoritor.

Prin iarba arsă greeri cu ţârâit prelung
Tăcerea nesfârşită a zilei o împung,

Iar apele luminii se joacă pe zăvoi.
La iazul scurs dorm bivoli cu botul în noroi,

Dorm oile în roată, cu umbra, sub stejar,
Ca pietrele de moară dorm boii lângă car,

Şi pe sub car cosaşii cu capul pe cojoc...
Pe cer, vultùrul negru virează, stând pe loc.

Un fâşâit de coasă se-aude'n vre-o poiană,
Dar tace 'nfricoşată de-a liniştei dojană.

In vânt—dar unde-i vântul—se'ncearcă tocălia.
Dar tace şi-ea de teamă să nu trezească via...

In casa răcoroasă şi cu obloane trase,
In vechea mea odae vrea visul să mă lase—

Incet îmi deschid ochii să nu mă'nşele parcă;
Trecutul şi-amintirea tot gândul mi-l încarcă.

Pe valuri de lumină las vara să mă poarte—
Dă-mi tu, bibliotecă din vremuri dragi, o carte

Vrăjită cum e cartea ce o citeşti întâi,
Să-i pun iar talismanul deschis la căpătâi.

Din rafturi iau volumul şi Robinson Crusoe
Cu papagalu-i verde îmi intră iar în voe.

O, Doamne, ca tovarăş de viaţă ţine-mi-l—
Păstrează-mi pân'la moarte un suflet de copil.

VINICER

Ajuns în miez de toamnă, îţi dai cu spaimă seamă,
Când chiotă culesul în drumul lui spre cramă,

Că despre lucrul viei vorbit-ai prea puţin.
Şi totuşi—o, poete uituc—ce subiect plin

De poezie gravă aveai la îndemână:
Cum viţa peste iarnă adoarme în ţărână

Ca omul dela ţară culcat în ţintirim
(Dar taina adormirii acesteia n'o ştim);

Apoi Prier când vine pe-a Argeşului apă,
Cum săpătorii viţa pe dealuri o desgroapă;

Cum tremură golaşă ca pruncul şi-o botează
Şi mierla cu un cântec şi soarele cu-o rază;

Cum coardele le leagă vierul de arac,
Cum taie joarda slabă şi lemnul prea sărac...

Dar plânsul sfânt al viţei, nu-l vei cânta tu oare
Cu lacrima lui clară, de ochi vindecătoare?

Dar despre sulfatare nu pomeneşti nimic,
Nici despre boala viţei ce „filoxeră" 'i zic!

Cum vrei atunci, poete, ca un viticultor
Din cartea'ţi să culeagă un sfat folositor:

Pe raftul librăriei, uitată, o să şadă.
—Da, Coane Mihalache, o ştiu de mult. O cadă

Cu must de tămâioasă mai bine să-mi aduci,
Şi în ceardacul casei, în tihnă şi'n papuci,

Ca Anton Pann de veseli când da de un nerod,
Cu metodologie să bem al viţei rod.

BRUMĂREL

Cu soarele azi galben ca fagurii de miere
In jurul meu se'nchide un măr boltit de mere.

Din ram eu rup ca'n basme un rod de aur şi
O, pom vrăjit de toamnă, nu poţi să mă reţii.

Prin ramuri desfăcute uşor de mâna mea
Zăresc comoara viei şi-odihna ei mă vrea.

Sub un butuc de viţă rămân culcat pe spate—
Privesc în gol la cerul cu ape neschimbate,

In mână iau ciorchina cu bob de chilimbar
Şi o ridic spre soare, sus—Raza lui cu jar

Fantastic o pătrunde: un lampion aprins;
Ii sug lumina dulce şi focu-i m'a cuprins.

Beau soare— Dar un piersic cu braţul gol m'agaţă
Şi îmi lipeşte sânul, pietros şi mic, pe faţă.

Eu îl sărut cu dinţii şi poama lui cu sânge
Stropeşte pătimaşa iubire ce o frânge.

O, toamnă, vrăjitoare mai tare decât moartea
La tine intru'n slujbă cât mă va ţine soarta.

Dă-mi frunza ta ce sună cu galbenii din lună,
Dă-mi pe covorul foilor iar coborîtul oilor;

Dă-mi în zăvoi sitarii, pe mirişte ogarii,
Şi peste zarea drumului, albastru, sulul fumului;

Dă-mi în iatac sulfină, pe ceruri dă-mi lumină,
Şi scâncetul cucoarelor pe liniştea ogoarelor;

Şi dă-mi un nuc stufos, la umbră să stau jos,
Să scriu pe fruntea gliei tot calendarul viei.

BRUMAR

Pe umeri iei sumanul şi flueri după câni.
Poteca sue dealul prin via din bătrâni.

S'au înroşit cireşii, îngălbenirā nucii,
Ce străjue cu bruma de pe Brumar butucii.

Acolo unde chiot şi cântec fură'n toi,
Răsună'n guri de pivniţi ciocanul pe butoi.

Dar soarele şăgalnic acoperă cu-aramă
Şindrila putrezită şi muşchiul de pe cramă

Şi raza lui de aur prin corzile de vii
La strugurii luminii te'ndeamnă să mai vii...

Poete, te îmbată de-acuma doar cu soare.
Auzi—scâncesc în ceruri, lung, şiruri de cucoare.

Dar câinii tăi zburdalnici alungă din tufiş
Ţărcate coţofene zbucnind în zbor pieziş.

Zâmbeşti amar la pana de nea şi de cărbune—
Gândeşti la zile rele, gândeşti la zile bune,

La traiul vechi ce calcă cu pasul tău tăcut
Pe-acest pământ pe care de mic l-ai cunoscut,

Şi te întrebi: zăpadă a început să cadă?
Sunt iarăş coţofene ca pete de zăpadă.

Te-opreşti să'ţi razimi dorul de ulmii fără foi.
Te-opreşti să'ţi flueri câinii şi toamna înapoi—

Revin în goană câinii, dar toamna nu mai vine
Să-ţi culce la picioare credinţa ca un câine.

Şi singur cu poteca şi câinii iar cobori
Sub ceru'n care-a iarnă scâncesc prelung cucori.

UNDREA

De eri albine albe pe via ta roesc—
Toţi prunii şi toţi merii în iarnă înfloresc.

Petalele cu aripi de ghiaţă cad domoale
Pe un covor mai moale ca iarba cea mai moale.

S'au şters din faţa ţării şi drumuri şi poteci—
Stă Argeşu'n zăvoaie cu tălpile lui reci

Şi nu cutează moşul pe prund măcar un pas.
Isvoarele cu barba în ţurţuri au rămas

Şi straşină făcându-şi la ochi cu palma mânii,
Tot căutând cărarea, stă cumpăna fântânii.

Auzi întâi un zgomot, apoi—deodată—clar
Ca picături de ploaie pe-o apă de cleştar.

Sunt clopoţeii sănii: ascultă-i bine cum
O flamură de sunet îţi flutură pe drum.

Aproape, mai aproape, sub deal, la deal, pe deal,
Iţi sună la ureche o toacă de metal...

Dar în odaia cramei cu focul în cămin,
Aduci pentru prieteni urciorul cel mai plin.

Te-aşezi cu ei la masă, citeşti şi prociteşti
Şi vinul vechi şi vinul mai nou ce-l pritoceşti.

Butucii ard în sobă cu trosnet şi scântei.
Din rodul viei tale eşti bucuros să bei—

Cucernic pentru Ulmu şi Gyr ridici bărdacă,
Pe fratele Herescu nu-l uiţi cu cana seacă.

Şi, ca poet al viei serbându-i sfântul hram,
Inchini pentru Horaţiu, Virgil şi Francis Jammes.

GHENAR

Perdelele's lăsate şi lămpile aprinse"
Frumosul vers anume îl chiemi acum în minte

Vre-un critic să te'nveţe, discipol să te facă—
Estetului, din milă, închină-i o bărdacă.

Gândeşte-te la omul acela din Mirceşti,
Senin la gura sobii ca tine—îl iubeşti.

Dar lasă, desmorţită din somn de focul tău,
Să zbârnăe o muscă lovindu-se mereu

De limpezimea'nchisă a geamului, pe care
Nu toţi să o priceapă—vezi bine—sunt în stare.

Ghenar veni cu vânăt amurg şi roşii zori...
Şi mă gândesc că dacă ai fi şi vânător,

Te-ai duce după iepuri în lunca ta ce este
Sub chiciura din sălcii poiana din poveste.

Şi i-ai găsi sub tufe pitiţi, ca bulgări mari
De-omăt, ciulind urechea deodată la ogari.

In liniştea deplină a iernii se aude
Impuşcătura tare cu lungi ecouri surde.

Măcieşul cel mai negru te miri de-a înflorit?
Nu—şi-a lăsat doar viaţa un iepuraş rănit.

Priveşte-l: pe cearceaful zăpezii se sfârşeşte
Ca un copil cuminte ce'n patul lui boleşte.

De-aceia, ştiu, tu puşca în mână nu vei luà—
Vei recitì poeţii iubiţi la vatra ta.

Şi'n serile de iarnă tihnit vei aşteptà,
Din must—vin clar, din suflet—vers limpede, să deà.

FĂURAR

Pe dealurile ninse mergi astăzi la pădure,
Cobori spre Valea Mare sub cerurile sure,

Şi fagi cu coajă albă, la şipotul de leac,
Ca stranii colonade de templu se desfac.

Te-opreşti să bei din apa curată ce dă viaţă;
Iţi spune pădurarul: E şipot sfânt, nu 'nghiaţă.

Şi dă să cheme basmul vechi al isvorului...
Dar nu-l asculţi, ţi-e gândul—vezi tu—la fata lui.

Iţi aminteşti bordeiul poenii, toiul verii,
Şi câinii care latră doar, doar o să te sperii.

Şi fata răsărită în drum ca din pământ
Şi ploaia de lumină a soarelui în crâng.

Şi gardul viu şi umbra pădurii tremurate,
Potecile, răscrucea—îţi aminteşti de toate:

De muşchiul cald pe râpa de unde 'n codru vezi
Colinele albastre cu vii şi cu livezi,

De guruitul dulce-al porumbului sălbatic,
De fata mai sfioasă ca un porumb sălbatic,

De serile sub fagii prieteni când o stea
Se anina de frunze ca fata să mai·stea...

Iţi aminteşti de toate—vezi toate: ochiul, geana...
—Moş Pavel, ce-ţi mai face, de-acum un an, Ileana?

—Boerule, am dat-o după un cârciumar
De prin Lereşti; e omul chiabur...

Auzi doar rar

Cum sună şi răsună, departe, în pădure,
Auitor, a moarte—departe—o secure.

ELEGII

ELEGIA I

Pentru Pia și Alexandru Alimănișteanu

De treci Baia de Aramă, de departe vezi albind
—Stai Căline—nu pădurea ci toți munții de argint.
Iată Piatra ca o cloșcă, iată puii ei: Cloșanii—
Și deodată uiți Florica și deodată uiți Miorcanii
Și deodată intri 'n țara basmului ce'l credeai mort,
Unde totul își păstrează vechiul suflet, vechiul port,
Tânăr ca un râu de munte, proaspăt ca un cer pe ape...

Vale, inimă închisă pe trecutul ce-o încape,
Vale-a Motrului, ursită ca Domnița din povești
Să tot doarmă neschimbată până o desvălueşti,
Vale-ascunsă așa bine printre munți că niciodată
Zborul vremii de pe culme umbra sură nu'și arată:
Cum să vină când și astăzi, când de veci, neveste torc
De-a călare, și din munte tot în Dacia se'ntorc.
Cum să vină când se'nalță glasul morii ca o rugă
Către zeul trac ce mișcă apele de la irugă
Și din scoc le năpustește peste roata ei de lemn.
Cum să vină pe pământul unde și-azi păgânul semn
Bradul morților și-usucă dorul verde pe morminte...

Azi ca eri se duc cosașii cu lăuta înainte
Chiotind pe drum de clacă, prin fânețe, de te miri
Incotro pornesc pandurii celui de la Vlădimiri.
Azi ca eri bisericuța stă în inima poenii—
Pustnic alb proptit în bârnă își așteaptă poporenii,
Azi ca eri să-i ia la nuntă, azi ca eri la țintirim...
„Moșule, castanii ceia cin'i-a pus?"—„Ia Nicodim

Când monahii lui veniră să se-aşeze la Tismana".
Tot trec fete din Tanagra, sus pe cap purtându-şi cana
Sau urciorul plin de cerul răsturnat într'un isvor,
Şi sub fagi, la umbră deasă, spune'n fluer un păstor...

Fluer ciobănesc şi Motru, râu şi suflet, ce descântec
V'a trezit în pacea serii murmurând acelaş cântec?
Ce descântec curge'n mine? Cum se face?... Se desfac
Cunoscutele privelişti în bătrânul tău conac.
N'am mai fost aici şi totuşi mi-amintesc de altădată
Şi îmi aflu cu uimire ţara mea adevărată
Cum descopere copilul basmul presimţit demult.

Demult... Cine-a rostit vorba ucigaşă? De demult...
Ca o pasăre de noapte, umbra sură iat'o, creşte,
De pe culme peste vale se coboară, se lăţeşte—
Oameni albi şi case albe ca mioare, n'or mai fi;
Port şi datini o să piară an cu an şi zi cu zi.
N'or mai prinde în oprege trupul svelt ca un mesteacăn;
N'or mai duce după spate pruncul legănat în leagăn;
N'o mai luneca marama nor subţire pe obraz;
N'o să-şi mai întinză pânza aripi albe lângă iaz.
Vezi, bunica şi cu fiica şi nepoata n'or mai toarce,
Intr'o moară de pe Motru, trei Mărine—ca trei Parce—
Firul lânei, firul soartei ne'ndurate ce ne ia...
Ruga noastră, nici suspinul, să te ţie n'or putea
Ţară veche, ţară bună, mult te-om plânge, mult te-om cere...

Suflete, de ai credinţă, braţule, de ai putere,
Bate apa înspumată cu nuiaua de alun—
Cer şi râuri, munţi şi codri, strâns să-i legi, să mi-i aduni.
Să mi-i dai să pot cu poftă de copil, cu dor de lotru
Să te fur, vrăjită vale, şi mai repede ca Motru,
Care scapără prin pietre şi tot scapă, să te duc
Strânsă'n suflet, strânsă'n braţe, ca o pradă de haiduc.

Cloşani.

ELEGIA II

Sub umbrarul foilor
Duce drumul oilor
Şi se duce şi se pierde
Tot pe plai cu iarbă verde
Şi se duce şi se curmă
Tot la stână lângă turmă
Şi îi ştie seama lui,
Seama lui şi-a dorului,
Grijile mocanului,
Inima ciobanului...

Primăvară! primăvară! crapă mugurii la baltă,
Sălciile verzi, le 'ndoaie vântul cu suflare caldă,
Pe poteci sfios se'ntinde umbra nouă-a foilor—
Primăvară, mama noastră, dă-ne drumul oilor,
Drumul cel pierdut pe care îl mai ştiu în sat bătrânii...
Doru'n mine înfrunzeşte: dorul turmii, dorul stânii.
In zadar mă'nchid în casă şi m'ascund pe după cărţi,
Dor de ducă mă ajunge, dor hain din zece părţi:
Buchiile le zăpăceşte, gândurile le încurcă—
Văd un gol de munte'n soare şi văd turmele cum urcă;
Tot aud cum latră câinii, cum tălăngile răspund
Când adânc ca vântu'n frunze, când ca ape vii pe prund,
După cum coteşte drumul mai departe, mai aproape,
Spre lumina de poiană ce prin fagi răsleţi încape...

Turme vechi ca munţii ţării, cu cârlan şi cu mioară
Suie plaiul şi-l coboară, pentru-a câtea mia oară?
Duc cu ele de departe dorul nostru, tot aleanul
Făr'de zare ca Buceagul, nesfârşit ca Bărăganul;
Duc cu ele dorul mândrei aşteptate la isvor,
Dorul mamei care toarce, dor de fraţi şi de surori;

Duc cu ele dorul brazdei, dorul frunzelor de nuc,
Dorul satului şi-al ţării, dorul dorului îl duc...
Vin cu cântecele toate dela Nistru pân'la Jii,
Şi de urcă din poveste sau aevea, nu mai ştii—
Ungureanul şi Vrânceanul din baladă iată-i iarăş.
Mioriţă bucălae, unde eşti să-mi fi tovarăş,
Să paşti iarbă neumblată, pe sub brazi, pe la isvoare?
Şi cu sarica pe umeri tot aşteaptă baciul mare
In lumina primăverii singur ca un zeu păgân...

Primăvară! primăvară! stau cu dorul de mă'ngân.
Crape mugurii la baltă, iasă plugurile'n ţară,
Codrii vechi să înfrunzească, iarba nouă să răsară—
Dar dă-mi drumul care-l ştie şi ciobanul şi cioporul,
Drumul oilor mi-l află, el ce mână drept ca dorul
Sus la munţi cu fulgerare de-aur viu în soare-apune...

Mioriţă, mioriţă, dorul turmei mă răpune.

ELEGIA III

De aur vechi s'a făcut frunzarul;
Zările-s stinse cum e cenuşa.
Deschide uşa.
Toamna ne chiamă.

Am împuşcat în zăvoi sitarul
Din urmă: zburase să plece.
Vântul e rece.
Toamna ne chiamă.

Via pe deal de mult e'ngropată;
Stolul pe cer s'a dus: o nălucă.
Dor mă apucă
De altă dată.

Unde eşti, unde, casă uitată?
Unde, azi, sunteţi, zilele mele—
Voi, rândunele
De altă dată!...

ELEGIA IV

Am oprit în luncă apa curgătoare
La un scoc de moară printre verzi arini;
Am oprit pe ape lin-tremurătoare
Zilele de vară, razele de soare,
Nopţile senine, stelele şi luna
Pentru totdeauna—
Vremea care curge n'am putut s'o ţin.

Am închis în palmă pui de rândunele,
Le-am simţit bătaia inimii în chin;
Am oprit în braţe dragostele mele...
Pasăre de-o toamnă, dragoste cu jele,
Le-am cules ca frunza moartă când dă bruma
Pentru totdeauna—
Vremea care zboară n'am putut s'o ţin.

Am păstrat în suflet gânduri, vorbe, glume,
Zâmbetul ce iartă, plânsetul hain;
Am păstrat în minte feţe fără nume
Intâlnite'n cale şi pierdute'n lume,
Le-am cuprins în mine una câte una
Pentru totdeauna—
Vremea, vremea însă, n'am putut s'o ţin.

ELEGIA V

Pe povârnişe dealul alunecă abrupt
Ca să'şi oprească botul de vie tocma'n vale—
Dar sub boltirea viţei oprindu-mă în cale,
Privesc câmpia care adoarme dedesupt.
In abureala serii schimbându-se în mare,
La nesfârşit îşi duce un tremurat hotar...

Am ancorat. Acuma sunt bunul marinar
Re'ntors din pribegie la vatra primitoare.
Se'nalţă paşnic fumul pe gând şi pe cămin,
Se coace tămâioasa sfârşitului de vară—
Dar frunza se apleacă de-o tainică povară
Atinsă, când o plouă îmbelşugat senin.
Ci sufletul, ce'n vremuri gemù în larg de mare,
Deodată se trezeşte ca vântul în catarg,
Când pânze de corăbii albastrul mort îl sparg
Cu aripile albe de berze călătoare.

Florica.

ELEGIA VI

Peste dealuri, peste ape, pretutindenea se lasă
O lumină învelită în marame de mătasă...
Vin iar carele'ncărcate şi cu spice şi cu vis.,.
Şi pe ceruri liniştite şi în suflet şi-au deschis
Unghiul dorului de ducă stolurile de cucoare.
Mori de vânt nostalgic nalţă aripile călătoare
Şi le lasă în durere să zdrobească grâul nou.
Paşii tinereţii mele mă urmează în ecou,
Umbra mea de altădată umblă'n miezul umbrei mele.
Prima stea sau amintirea stă pe iaz printre vîntrele?
Simt în suflet de departe spinul ei tremurător.
O bătrână'mi toarce firul zilelor de pe fuior;
Prima lacrimă se'noadă trainic lângă cea din urmă...
Şi păstori, ieşiţi din vreme, către staul duc o turmă
De oi albe ca şi norii unui cer îngândurat.
Cine m'a legat de mine, de moşie şi de sat?...

Toamnă-amară, toamnă dulce pentru cine te'nţelege,
Pentru cine ştie gândul ce-a sortit să se deslege
Frunza galbenă şi coaptă ca un rod cules de vânt,
Toamnă, care legi prin moarte cerurile de pământ
Şi sub foaia veştejită pregăteşti o primăvară,
Toamnă dulce ca iubirea, ca iubirea de amară,
Fie-ţi milă de făptura mea de om şi fă să fiu
—Pe sub nuci, lângă femee, lângă fată, lângă fiu,
In grădina aurită de lumină şi de frunză—
Rodu'n care o dulceaţă înţeleaptă să se-ascunză.

Poate-un om atunci să vină să'mi culeagă câte-un vers
Cum din prun culegi o prună fără-a te opri din mers.

Insetat mi-o soarbe poate din cuvinte alinarea,
O să-i pară—cine ştie—mai puţin sărată sarea
Lacrimelor sale'n drumul de dureri şi dor ascuns...
Binecuvântarea asta de mi-o dai, va fi de-ajuns.

Miorcani

ELEGIA VII

Trece norul, zboară dorul peste vârfuri de pădure;
Pasările, visurile, mi le fură zile sure—
Numai arborii prieteni să mă lase nu mă tem.
Ei, legaţii de ţărână, nu duc straşnicul blestem
Care mână tot ce umblă, se târăşte, fuge, zboară.
Ei, umbroşii, umbra vie—tot aceeaş—şi-o măsoară,
Se înalţă pe pământul cel iubit dintru întâi,
Niciodată n'o să'şi schimbe nici culcuş, nici căpătâi,
Niciodată pentru dânşii ceasul groaznic n'o să vină
Când uitând de legătura dintre foi şi rădăcină
Vor porni hai-hui ca mine pe un drum făr' de sfârşit...
Impăcaţi de când e lumea cu văzduhul, liniştit
Legănând tot alte cuiburi şi-alt popor de rândunele,
Tot acelaş cer primeşte falnicele lor umbrele.
Au cu vântul primăverii şoapte lungi şi întâlniri,
Până'n zori de zi le-alintă frunzele cu ciripiri
Şi când joacă şi când scapă vântul sprinten de pe creacă,
Rând pe rând ca să'l mângâe toţi copacii se apleacă.
Huma neagră îi nutreşte ca şi limpezile ploi;
Surd le freamătă frunzişul, dar în lemnul lor greoi
Dorm tăcerile vieţii cele-adânci ce sunt cuvântul
De demult cu care Domnul scoase apa şi pământul...

Eu, de coaja lor lipindu-mi lung urechea, o aud
Inima de frate care bate'n trunchiuri de agud;
Salcia pletoasă plânge pentru mine ca o soră;
Plopul isvoreşte, proaspăt ca un vis, din auroră;
Il purtam de mult în suflet, nalt şi neted, acest fag;
Nici un trup plăpând de fată nu mi-a fost pe lume drag
Ca mesteacănul ce'şi stoarce părul despletit la lună,
Ca răchitele ce luciul zorilor pe crengi adună,

Ca arinii verzi ce-aşteaptă cerul serii in părău—
Dar de pluta din zăvoiul de-altădată 'mi pare rău,
De castanul ce'mi păzise casa albă pe colină
Şi de nucul de pe vremuri—azi când lumea mi-e străină.

Florica

ELEGIA VIII

Podul umblător, pe care am trecut la Crasna-Leuca,
Raza serii, nu otgonul, mi-l ţinea pe gârlă greu ca
Lanţul dorului ce'n suflet mă petrece nevăzut...

Fericirea? Cine ştie de nu-i moara de pe Prut,
Ce pe loc mereu murmùră apei veşnic curgătoare?
Şi e poate, oglindită limpede 'n apus de soare,
Lunca de răchiţi şi plute unde mierlele se-ascund.
La scăldat o prind copiii şi-o usucă, goi, pe` prund;
La ghilit o 'ntind neveste colo 'n ţărm pe pânza albă...
Fericirea? O fi poate chiar căsuţa prinsă 'n nalbă
A podarului şi fata de pe prispă, cu ochi verzi...

Fericirea? Poate 'i umbra unui vis pe care'l pierzi
Şi rămâne doar năluca dragă sufletului meu ca
Podul legănat de apa Prutului la Crasna-Leuca.

Miorcani

ELEGIA IX

Lovește-mă cu-amnarul planețelor, să fiu
Pe vatra veșniciei deodată focul viu,
Ce pâlpâe, trosnește și sare nebunatic:
Dănțuitor albastru cu talpa de jăratic,
Cu sufletul de flacări și cu călcâiul gol,
Pândit mereu de-al umbrei nețărmurit ocol...

Pe mine nemurirea a prins podiș de stânci—
Descătușă-mi isvorul cu apele adânci
Și lasă'l pe sub sălcii să fie până 'n mări
O fugă limpezită de-atâtea înstelări.
Nu puțul ce clocește sălciu un pic de apă—
Vreau valul viu și verde, ce-aleargă până crapă,
Dar care,-o clipă numai strângând în brațe vântul,
In străluciri de raze își făure mormântul.

ELEGIA X

Sorcova,
Morcova,
Să trăiesc,
Să 'ntineresc,
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir...

„Vracule, ascultă-mi ruga!
Vracule, îţi poruncesc,
Pân' să stau să mă căesc,
Fă-mi din amintire sluga,
De pe faţă svârle-mi gluga,
Şi în suflet nemurirea
Să deslege
Şi să lege
Ce e viu din vremea moartă
Ce mă 'mpinge
Şi mă frânge
Şi mă poartă:
Frunză moartă."

Moşul prinde de odată 'n mână
Bâta răbojită de la stână,
O 'nvârteşte peste cap—şi năzdrăvan
Ţine 'n degete un lung ochian.
„Vrei să vezi?" grăeşte—şi 'n oglindă
Ţări şi mări şi nouri se perindă.
Iată Argeşul şi via veche,
Morţii mei iubiţi... şi în ureche

Glasul lor cu râsu-mi împreună...
Dar pe umbra drumului răsună
Tot mai rar, tot mai departe, tot mai stins,
Ce-am iubit
Și-am îndrăgit
Și s'a sfârșit.
Ce-am aprins
Și m'a cuprins
Și s'a desprins
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir...

ELEGIA XI

Unde-s frunzele pădurii? S'au pierdut.
Unde's norii, călătorii? S'au pierdut.
Unde-i râul ce ne-a dus copilăria
Pe oglinda lui de ghiață? S'a pierdut.
Unde-i râsul, unde-i plânsul, unde-i dorul
Și iubirea și durerea? S'au pierdut.
Unde-s ochii dragi odată ca lumina?
Umbra genelor plăpânde? S'au pierdut.
Unde-i omul ce am fost și eu odată?
Viers și suflet, ca un foșnet s'a pierdut...

ELEGIA XII

Când voi muri—departe de cetăţi
In brazda neagră-a plugului, la noi,
Să mă lăsaţi culcat pe spate, gol,
In mână cu o ghindă de stejar...

Şi chipul meu de lut, ce n'a ştiut
Să fie sufletului un locaş,
Işi va topi netrebnicul său rost
In valul primitorului pământ.

Dar ghinda va'ncolţi. An după an
Vor creşte rădăcini în adâncime
Şi va ieşi din mine un copac
Cu ramurile tinere, spre soare.

Ce n'am ajuns cu mii de versuri—iată
O împlineşte din belşug o creangă
Intinsă, tremurându-şi umbra peste
Odihna turmelor, ce vor să vie...

Miorcani

ELEGIA XIII

— OVIDIU —

Lui V. Voiculescu

Intâia stea clipì în zare. Vântul
Pornì prin stuf cu aripă de păsări,
Apoi stătù. Se auzì deodată
Rostogolirea valului, departe,
Urcând mereu din partea din spre mare—
Când l-am zărit venind încet şi singur,
Cu capul aplecat puţin ca unul
Ce stă de mult de vorbă cu pustiul...
Prin bălţi, în care triste păpurişuri
Oftează lung cu şoaptă omenească,
Vânasem toată ziua şi cu puşca
Pe umăr, mă'ntorceam în spre cetatea
Ce-a fost odată Tomis şi-azi e alta.
Pe câmpul ars de toamnă al Dobrogii,
Ştiam că va venì mult aşteptatul
Poet, ce'şi plânge peste morţi durerea.
Dar ochii lui, bătrâni de zeci de veacuri,
Nu m'au văzut. Sub albele lor gene
Priveau adânc spre ţărmul unde'n noapte
Se desluşea neptunic glasul mării.

Atunci din stuful ghiolului o albă
Arìpă şi'a 'nălţat, străină, zborul
Şi lebăda sălbatică, în taina
Acestui cer, prin stelele de toamnă,
S'a legănat o clipă ca ţinută
De tremurate fire de 'ntuneric;
Apoi sa dus ţipând atât de jalnic

Ca vântul speriat s'a strâns în baltă
Şi sufletul în mine... când pe zare
A lunecat cu aripe întinse
In noapte, spre o ţară de lumină
Cu soare cald sub care cresc coloane
Ce'şi înfloresc zăpada cu acantă...

Pierise zborul alb în umbră. Pasul
Meu singur stânjenea singurătatea.
Un far clipì departe. Din spre mare
Sirena unui vas mugì să plece.
In gara din Palàs locomotive
Rar pufăiau. Un tren trecù în goană—
Pe stepa înoptată uruirea
Vagoanelor se stinse... Numai marea
Rămase să'şi ridice glasul antic;
Sub zodiile toamnei, numai marea...

CUPRINSUL

LIMPEZIMI

CERURI STRĂINE

ATICE

POPAS LA STAMBUL

STANȚE [Jean Moréas]

INTERIOR

CALENDARUL VIEI

ELEGII